

Покинутий лан

Микола Руденко

За вільхами в заплаві є луги,
Що так цвітуть у червні, наче зорі.
Всю невичерпність власної снаги
Розхлюпали у трав'яному морі.

Окрему квітку вивчити мені
Нелегко між квітучих краєвидів.
Та друг ботанік у погожі дні
Тут налічив їх сотні різних видів.

Він не жалів ні часу, ні себе —
Радів, сміявся чи стенав плечима.
Пливло червоне, жовте, голубе
Квіткове полум'я перед очима.

Бриніло пружне гілля угорі.
Розгойдане пахучими вітрами.
(Це добре хтось придумав, щоб у грі
Бетховена доповнить кольорами!)

Взяла в полон гармонія жива,
В якій звучали і земля, і небо —
Той світ, в якому серце відкрива
Високі й горді істини для себе.

Та ось ми раптом підійшли туди,
Де не було шовкових трав і квітів.
Осот, буркун, бадилля лободи —
Оце й усе, що погляд мій помітив.

Тут підіймали цілину...
Але
Лужок на сіно залишити б краще.
Збагнули потім, що вчинили зле,
Тай кинули його напризволяще.

Ніхто не зна, коли тепер на нім

Відродиться гармонія природи...
Я ж зацікавлений у здогаді сумнім:
А що, як то не трави, а народи?!

Уже в рослинах розпізнали ми
Чутливості та психіки прикмети.
Зелені лицарі стоять грудьми
На варті самотності планети.

Та гине заповітна цілина,
Втрачаючи красу квіткових націй.
Які ж плоди нам принесе вона
Від оранок отих та від руйнацій?..

Ми змалку звикли: директива, план,
Це, бачте, розроблялося не нами...
Та пам'ятаймо знівечений лан,
Що заряснів лихими бур'янами!